

P. Bernabé Dalmau: «El diari de Mons. Romero aquí no havia transcendit»

Organitzat per Gosa Pensar i Parròquies de Figueres (amb Atri de Diàleg), va tenir lloc la presentació, a Figueres, del diari personal de l'arquebisbe d'El Salvador Óscar Romero, assassinat per sicaris de la dictadura d'aquell país, ara fa trenta-cinc anys. L'autor de la compilació del seu diari és el monjo de Montserrat pare Bernabé Dalmau, que va exposar el seu procés de coneixença de l'obra del bisbe màrtir a través del diari que aquest deixà escrit entre 1978 i 1980.

D'altra banda, Bernabé Dalmau veu tres motivacions en l'elecció de Bergoglio com a papa, bisbe de Roma: «era arquebisbe de Buenos Aires; el seu protagonisme en la conferència del CELAM a Aparecida; i molts cardenals de tot Amèrica el valoraven com un excel·lent pastor».

Com va entrar en el món d'Óscar Romero?

La veritat és que el seu diari aquí no havia transcendit. Sí que se'n va fer una edició a càrrec del mateix arquebisbat allà, a El Salvador. Aquesta que avui presentem n'és la versió en català, gràcies al fet que un amic d'aquell país em fa veure a mans el lli-

«Romero era més pastor que teòleg. S'havia pres molt seriosament el Concili»

bre originari en castellà. El seu Diari em va commoure per la personalitat senzilla i autèntica que deixa traslluir. Per exemple, quan parla dels seus

preveres ho fa sempre subratllant-ne els aspectes positius.

Sembla que Mons. Romero va seguir tota una evolució en la seva tasca pastoral...

Mons. Romero, a mesura que s'anava comproment més visiblement amb la causa dels perseguits i espoliats, es va fer malveure per alguns membres de l'episcopat salvadoreny, que ho advertien críticament a Joan Pau II. Aquest el cridà a capítol i l'urgí a seguir estrictament la doctrina social de l'Església, a la qual cosa Romero —que no partia precisament de la Teologia de l'Alliberament— li explicà que, pocs dies abans de ser convocat, uns sicaris del règim ja havien executat el segon prevere de la seva diòcesi, el jesuïta Rutilio Grande, molt amic seu. Va estar tota la nit vetllant-ne el cadàver.

L'endemà va ordenar que a la capital el diumenge següent hi hagués una sola missa: el funeral de Rutilio. Joan Pau II, impressionat, l'exhortà a continuar fent com feia el seu camí. De fet, Romero era més pastor que teòleg. S'havia pres molt seriosament el Concili Vaticà II. El seu compromís amb els pobres ve bàsicament d'aquí.

Es valora molt Francesc com a impulsor d'una nova primavera de l'Església...

La història mostra que la recepció dels concilis és lenta, i amb fases sovint imprevisibles. «L'aire fresc» de Francesc fa pensar que estem encetant una segona recepció del Concili. N'és un exemple el recent sinode dedicat a la família.